

# Les Balears miren cap al març

Els partits balears comencen a preparar les eleccions espanyoles. La incògnita és si el Bloc prendrà un diputat al PSOE o no.

**L**es forces balears s'apresten per a les eleccions generals. Es tracta d'una cita que tots els partits consideren molt important a efectes domèstics. Per al PP és l'única esperança de no haver de passar una llarga

i insòlita travessia del desert. És a dir, confia desesperadament que el PP estatal guanyi i Mariano Rajoy sigui president. Així podria refer-se a les Balears i tenir el suport de Madrid per a oposar-se al govern de centre-esquerra presidit per Francesc Antich. Si no, se li obriria per primera vegada a la història un panorama desolador: no tindria cap poder institucional rellevant a les Illes i, alhora, tampoc no disposaria —com tingué entre 1999 i 2003, durant el primer pacte de progrés— de l'aixopluc de Madrid. Per això ja treballa amb els ulls fets a la cita del març. L'objectiu, segons ha expressat la líder Rosa Estaràs, és "agranar" a les Illes. És a dir, cinc diputats contra tres del PSOE.

Per als socialistes l'objectiu és mantenir la representació assolida el 2004, 4 diputats, i alhora escurçar una mica més la distància amb el PP. Així, i amb la seguretat que tenen que Zapatero continuarà governant a Madrid, podrien encarar la legislatura autònoma amb una absoluta tranquil·litat i, en el millor supòsit. Antich disposaria del suport de Madrid, la qual cosa voldria dir desplegar l'Estatut i, per tant, que arribarien a les Balears fortes inversions, tindria a casa un PP deprimat amb probables dificultats internes de lideratge i, tot plegat, li somriuria per anar cap al 2011 amb possibilitats d'estar dues legislatures al capdavant del govern.



## Munar es retira

A UM les eleccions espanyoles preocupen d'una manera molt relativa. Històricament, el partit nacionalista ha obtingut en aquests comicis un suport testimonial. Fins i tot si establís un acord preelectoral amb Entesa —els ex del PSM—, les probabilitats d'acostar-se a un diputat serien gairebé nul·les. Allò que preocupa de bon de veres a UM és el congrés ordinari, previst a final d'any, en el qual Maria Antònia Munar s'acomiarà de la presidència del partit, com a primera passa per a retirar-se de l'activitat política. Què passarà al congrés?

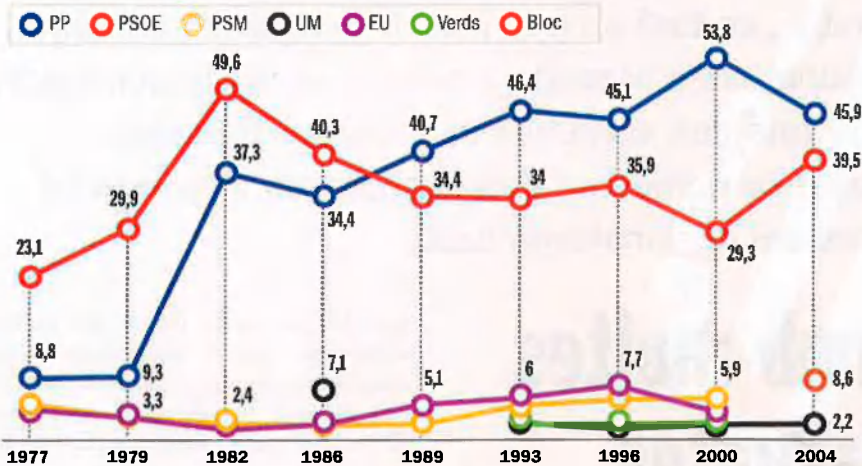
La pregunta encara no té resposta, però se sabrà aviat,

d'aquí a tres mesos, al congrés que encara no ha estat convocat. En aquests moments els diversos grups interns treballen per confeccionar candidatures a la presidència del partit. Segons que ha pogut saber aquest setmanari, dues persones acaparen totes les mirades dels militants com a possibles successors de Munar. Per una banda, el líder a Palma —i la rogalia de la capital—, Miquel Nadal, considerat seguidor de la tradició de centre pur d'UM i que, per tant, pot estar disposat a pactar amb el PP o amb l'esquerra, segons la conveniència del moment. Ara és el portaveu d'UM a l'Ajuntament de Palma, institució a la qual es negà a assumir cap àrea de govern —sí que n'hi té el seu partit, concretament l'altra regidora, Cristina Cerdó—, arran del disgust que li causà el pacte amb el PSOE i el Bloc. Per un altre costat, el batlle d'Alcúdia, Miquel Ferrer, també té moltes possibilitats d'ésser candidat a la presidència del partit. Ferrer és considerat un nacionalista progressista que, si bé ha acceptat disciplinadament els pactes amb la dreta, creu en l'opció estratègica d'arraconar el PP per fer d'UM un partit a l'estil de CiU.

Són els dos noms que més sonen com a candidats a disputar-se la presidència d'UM. Tanmateix, no es pot descartar que sorgesqui una tercera opció per a evitar enfrontaments; el partit és petit i seria molt perillós que es xapàs pel mig. Però a hores d'ara tot són informacions que arriben confidencialment i, sobretot, molts de rumors. S'espera que la direcció d'UM obri el procés congressual aviat. Serà aleshores quan es presentaran una o diverses candidatures i es podrà saber quin pot ser el futur del partit que aquest mes fa 25 anys.

## Resultats de les eleccions generals a les Balears

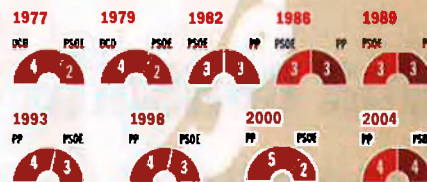
Dades en percentatge.



	1977	1979	1982	1986	1989	1993	1996	2000	2004
PP	8,8	9,3	37,3	34,3	40,7	46,4	45,1	53,8	45,9
PSOE	23,1	29,9	49,6	40,3	34,4	34	35,9	29,3	39,5
PSM	5,1	3,3	2,4	2,2	2,3	4,9	5,7	5,9	—
UM	—	—	—	7,1	—	—	—	2,1	2,2
EU	4,4	3,3	1,6	2,3	5,1	6	7,7	4	—
Verds	—	—	—	—	—	2,2	2,2	2,4	—
Bloc	—	—	—	—	—	—	—	—	8,6

Nota: No s'hi inclou l'antiga UCD (Unió del Centre Democràtic).

### DISTRIBUCIÓ D'ESCONS



Font: Institut Balear d'Estadística. Direcció General d'Economia de la Conselleria d'Economia, Hisenda i Innovació del Govern de les Illes Balears.

Per una altra banda, el Bloc mira amb esperança les urnes de les eleccions espanyoles. El resultat de Progressistes de 2004 (amb aquest nom es presentaren en coalició els mateixos partits que ara fan part del Bloc: PSM, EU, Verds i ERC) els deixaren molt a prop de donar la gran sorpresa: obtenir un escó. Si fem una projecció teòrica mitjançant la llei d'Hondt observem que només uns 7.000 vots (en tingué 40.000, un 8,8%) el separaren de trencar per primer cop el bipartidisme dels partits majoritaris. Val a dir —tal com podem veure al quadre— que a les Balears cap força minoritària no ha pogut mai lluitar contra UCD i PSOE (1979 i 1989) i PP i PSOE (de 1982 a 2004) en el repartiment d'escons al Congrés dels Diputats. Teòricament, doncs, el Bloc és en condicions de rompre la història electoral balear. Per poc que pujàs i que el PSOE baixàs —especialment si la participació fos menor que la de 2004—, l'objectiu és al seu abast. Ara bé, és una projecció molt teòrica que els condicionants polítics reals poden anorrear fàcilment. A més, s'ha de tenir en compte que a les eleccions autonòmiques d'enguany el Bloc, en comparació amb a la suma de vots obtinguts pels seus membres el 2003, tingué una forta caiguda.

Allò que és molt improbable, gairebé impossible, és que el PP arribi a 5 diputats. Els tingué, és ver, el 2000, quan se'n triaven 7 (des de 2004 són 8), però



les circumstàncies polítiques de llavors eren molt especials. El PSOE havia tingut la gran crisi de la derrota de 1996, la retirada de Felipe González, l'avortament de la candidatura de Josep Borrell i la substitució sobrevinguda per Joaquín Almunia, mentre que el PP d'Aznar vivia els moments més dolços. No sembla que les condicions polítiques espanyoles actual siguin iguals, ni de bon tros. En conseqüència, és difícil que els conservadors a les Balears puguin enregistrar una distància tan gran

sobre els socialistes com la de 2000 —que fou del 24,5%. I, observant l'evolució històrica dels resultats, veiem que si la distància és fins i tot una mica superior al 10% (com el 1982), quan hi ha nombre parell de diputats a elegir el resultat és sempre l'empat.

En resum, que si el Bloc no resta un diputat al PSOE el resultat del març vinent serà, com el 2004, un empat a 4 escons entre PP i socialistes.

Miquel Payeras